

Warszawa, dnia 20 listopada 2017 r.

Sygn. akt VI Ka 578/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący: SSO Beata Tymoszków

protokolant: p.o. protokolanta sądowego Sylwester Sykut

przy udziale prokuratora Wojciecha Groszyka

po rozpoznaniu dnia 20 listopada 2017 r.

sprawy K. P. syna B. i M. ur. (...) w O. oskarżonego o przestępstwo z art. 244 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie

z dnia 28 lutego 2017 r. sygn. akt IV K 934/16

utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok; zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych tytułem opłaty za II instancję i obciąża go wydatkami postępowania odwoławczego.

Uzasadnienie wyroku Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie w sprawie o sygnaturze VI Ka 578/17

Wyrokiem z dnia 28 lutego 2017 roku Sąd Rejonowy w Otwocku uznał K. P. za winnego tego, że w dniu 24 czerwca 2016 roku w W. nie zastosował się do orzeczonego wobec niego wyrokiem Sądu Rejonowego w Otwocku zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych przez okres trzech lat, to jest od 17 grudnia 2015 roku do 17 grudnia 2018 roku, w ten sposób, że w dniu 24 czerwca 2016 roku kierował po drodze publicznej samochodem marki M. o numerze rejestracyjnym (...), to jest popełnienia przestępstwa z art. 244 k.k. i za to skazał go na karę szczęściu miesięcy pozbawienia wolności. Sąd orzekł również o kosztach procesu, zwalniając K. P. z obowiązku uiszczenia opłaty oraz ponoszenia pozostałych kosztów sądowych, przejmując poniesione wydatki na rzecz Skarbu Państwa.

Wyrok ten został zaskarżony przez obrońcę oskarżonego – w części dotyczącej orzeczenia o karze. Obrońca zarzucając rażąco wymierzonej oskarżonemu kary - domagał się zmiany wyroku i wymierzenia oskarżonemu w miejsce kary pozbawienia wolności kary grzywny lub ograniczenia wolności bądź ewentualnie odstąpienia od wymierzenia kary i orzeczenia środka karnego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacje nie jest zasadna, wobec czego zawarte w niej wnioski końcowe nie zasługiwały na uwzględnienie.

K. P. skazany został za występki popełnione w dniu 24 czerwca 2016 roku, polegający na niezastosowaniu się do sądowego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, który zaczął obowiązywać od dnia 17 grudnia 2015 roku. Oznacza to, że złamanie zakazu nastąpiło nie w końcowym okresie jego obowiązywania, ale wręcz odwrotnie, co dowodzi całkowitego lekceważenia tego orzeczenia sądu. Ponadto, jak wynika z danych o karalności, takie zachowanie K. P. nie było odosobnione, gdyż uprzednio, za takie samo przestępstwo został on skazany na karę grzywny, którą postanowieniem Sądu Rejonowego w Otwocku z dnia 13 maja 2014 roku zamieniono na karę pięciu miesięcy prac

społecznie użytecznych (k. 21). Nie sposób również nie zauważyć, że dane dotyczące jego uprzedniej karalności, a konkretnie odpisy wyroków z dnia 8 sierpnia 2002 roku (k. 18) i 19 października 2006 roku (k. 17) upoważniają do wyrażenia podglądu, że K. P. jest kierowcą nagminnie lekceważącym zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym i przepisy prawa o ruchu drogowym.

Skarżący uzasadniając rzekomą nieproporcjonalną surowość kary odwołuje się do sytuacji osobistej i majątkowej oskarżonego, jak i faktu przyznania się do winy oraz złożenia szczegółowych wyjaśnień co do okoliczności zdarzenia i zachowania K. P. po popełnieniu czynu. Powyższe nie może jednak skutkować postulowanym złagodzeniem kary. Oskarżony dopuścił się bowiem występku umyślnego, a więc musiał zdawać sobie sprawę z tego, że kolejne, podobne naruszenie porządku prawnego rodzic dla niego będzie określoną dolegliwością. Z istoty jakiegokolwiek kary wynika bowiem, że ma ona dla oskarżonego stanowić dolegliwość i być realnie odczuwalna, gdyż tylko w ten sposób prowadzi do realizacji jej celów – refleksji oskarżonego co do nieopłacalności popełnienia przestępstwa i w rezultacie zmiany postępowania przyszłość.

Oskarżony natomiast uzyskał parokrotnie szansę na odmianę postawy życiowej, lecz z niej nie skorzystał dopuszczając się w okresie obowiązywania środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych obecnego przestępstwa, przez to drastycznie nadużywając udzielonego mu wówczas kredytu zaufania. Tylko zatem bezwzględna kara sześciu miesięcy pozbawienia wolności – utrzymana mimo wszystko w dolnych granicach ustawowego zagrożenia przewidzianego sankcją przepisu art. 244 kk – jawi się jako kara w pełni zasłużona, bez cech rażącej i niewspółmiernej surowości. Na korzyść oskarżonego przemawiało zaś zaledwie przyznanie się do postawionego mu zarzutu, pozytywny wywiad środowiskowy z miejsca zamieszkania (k. 86-88) oraz fakt, że po czynie będącym przedmiotem niniejszej sprawy nie popełnił on innych przestępstw.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy uznał, że mimo przyznania się oskarżonego oraz wyżej wskazanych okoliczności łagodzących, nie sposób postawić wobec niego pozytywnej prognozy kryminologicznej i zastosować możliwości przewidziane art. 37a k.k. tj. zastąpić karę pozbawienia wolności karą grzywny bądź karą ograniczenia wolności, bowiem te nie zrealizowałyby celów kary wobec oskarżonego jako osoby lekceważącej prawo.

Mając to na uwadze, Sąd orzekł jak w części dyspozytywnej.